

egentlige Fideikommissar, med hvilke de her omhandlede Legater og Stiftelser som tidligere bemærket ere nær beslægtede.

Til § 7.

Til Forstaaelse af de i denne Paragraf foreslaaede Regler bemærkes, at det er stemmende med den nugældende Praksis at beregne Afgiften af Arv, der tilfalder Ægtefæller, som leve i Formuefællesskab, efter den Ægtefælles Slægtskabsforhold til Arveladeren, som er nærmest beslægtet med ham, og det synes en naturlig Konsekvens af den til Grund herfor liggende Tankegang at anvende en tilsvarende Beregningsmaade, naar en Person tager Arv efter Ægtefæller, der have levet i Formuefællesskab.

Med Hensyn til de i Paragraffens andet Stykke omhandlede Tilfælde er det af Domstolene statueret, at Boet ved den længst levendes Død skal betragtes som faldende i Arv med Halvdelen efter hver af Ægtefællerne, men den nærmere Gennemførelse af denne Beregningsmaade har vist sig at give Anledning til adskillige Vanskeligheder, og naar det erkendes, at Boet, uanset den ved den førstafdøde Ægtefælles Død stedfundne Overgang, vedblivende bør betragtes som Ægtefællernes Fællesbo, synes det naturligt at anvende de samme Regler med Hensyn til Afgiftsberegningen ved det endelige Skifte som i Paragraffens første Stykke ere foreslaaede med Hensyn til de almindelige Tilfælde, hvor Slægtingene til Ægtefæller, der leve i Formuefællesskab, tage Arv efter disse. En Forudsætning for Anvendelsen af disse Regler synes det dog i de her omhandlede Tilfælde at maatte være, at Boet virkelig deles i Henhold til de i det gensidige Testamente indeholdte Bestemmelser. Er der forbeholdt den efterlevende Ægtefælle Testamentsret, og denne benyttes, maa de Personer, til Fordel for hvem der saaledes disponeres af den længstlevende, ogsaa betragtes som dennes Arvinger, selv om de mulig ere beslægtede med førstafdøde og allerede vilde have taget Arv i Henhold til det reciproke Testamente, en Ordning som ogsaa den praktiske Udførelse af Afgiftsberegningen taler for.

Paragraffens sidste Stykke, der i øvrigt stemmer med, hvad der nu er gældende Ret, har nærmest til Hensigt at afskære en analogisk Anvendelse af de i det foregaaende Stykke indeholdte Regler, der som anført ere begrundede i det ægteskabelige Formuefællesskabs særegne Beskaffenhed.

Til §§ 8 og 9.

Naar bortses fra danske Lehn, Stamhuse og Fideikommissar, af hvilke der i Praksis kræves Arveafgift, selv om den afdøde eller frattraadte Besidder havde Hjemsted i Udlandet, er det den nugældende Rets Regel, at der kun kræves Arveafgift til den danske Stat af saadanne Personers Efterladenskaber, som ved deres Død havde Hjemsted her i Riget.

Forskellige fremmede Stater have imidlertid givet deres Arvebeskatning en noget videre Udstrækning, idet de i større eller mindre Omfang beskatte Arvemidler, der befinde sig paa vedkommende Stats Territorium, selv om Arveladeren ikke havde Hjemsted der, og en saadan Udvidelse af Arvebeskatningens Genstand synes i ethvert Fald berettiget ikke blot i ovennævnte Tilfælde, med hvilke Successioner i Nydelsen af de i § 4 Litra c. nævnte Familienstiftelser formentlig maa stilles i Klasse, men ogsaa hvor det drejer sig om faste Ejendomme, der udgøre en Del af Statens Territorium, eller Rettigheder over saadanne Ejendomme, saavel som naar de paagældende Midler inddrages under Skiftebehandling her i Landet.

Paa den anden Side er det den nugældende Rets Regel, at der kræves Arveafgift af samtlige en her hjemmehørende Personers Efterladenskaber, selv om disse befinde sig i Udlandet og der undergives Arveafgift. Dette kan efter Omstændighederne medføre en ikke ringe Ubillighed lige overfor vedkommende private, og man har derfor fastsat Beskatningen under Hensyn til det Omfang, hvori den danske Stat udstrækker sin Beskatningsmyndighed over Udlændinges herværende Efterladenskaber. Det er saaledes i Lovforslagets § 9 foreslaaet, at der i de Tilfælde, som svare til de i § 8 nævnte, gives Adgang til at fritage de her hjemmehørende Personers Efterladenskaber i Udlandet fra Arveafgift. Til Grund for den nærmere Udformning af de herhenhørende Regler i Lovforslagets § 9, 2det Stykke, ligger dels den Betragtning, at det synes lidet rimeligt, om Arvingerne efter en her hjemmehørende Person skulde lukrere ved, at en Del af hans Efterladenskaber befandt sig i et Land med en lavere Arvebeskatning end den danske, dels Hensynet til, at det paagældende Forholds internationale Karakter gør en administrativ Afgørelse ønskelig.

At Spørgsmaalet om, hvorvidt den almindelige eller den mere begrænsede Be-